

POVESTEA UNUI OM LENEȘ

de Ion Creangă

Cică era odată într-un sat un om grozav de leneș; de leneș ce era, nici îmbucătura din gură nu și-o mesteca. Și satul, văzând că acest om nu se dă la muncă nici în ruptul capului, hotărî să-l spânzure, pentru a nu mai da pildă de lenevire și altora. Și așa, se aleg vreo doi oameni din sat și se duc la casa leneșului, îl umflă pe sus, îl pun într-un car cu boi, ca pe un butuc nesimțitor, și hai cu dânsul la locul de spânzurătoare! Așa era pe vremea aceea. Pe drum se întâlnesc ei cu o trăsură în care era o cucoană. Cucoana, văzând în carul cel cu boi un om care sămăna a fi bolnav, întrebă cu milă pe cei doi țărani, zicând:

– Oameni buni! Se vede că omul cel din car e bolnav, sărmanul, și-l duceți la vreo doftoroaie undeva, să se caute.

– Ba nu, cucoană, răspuse unul dintre țărani; să ierte cinstită față dumnevoastră, dar aista e un leneș care nu credem să fi mai având păreche în lume, și-l ducem la spânzurătoare, ca să curățim satul de-un trândav.

– Alei! oameni buni, zise cucoana, înfiorându-se. Păcat, sărmanul, să moară ca un câne, fără de lege! Mai bine duceți-l la moșie la mine; iacătă curtea pe costișa ceea. Eu am acolo un hambar plin cu posmagi, ia așa, pentru împrejurări grele, Doamne ferește! A mânca la posmagi și-a trăi și el pe lângă casa mea, că doar știu că nu m-a mai perde Dumnezeu pentr-o bucățică de pâne. Dă, suntem datori a ne ajuta unii pe alții.

– I-auzi, măi leneșule, ce spune cucoana; că te-a pune la coteț, într-un hambar cu posmagi, zise unul dintre săteni. Iaca peste ce noroc ai dat, bată-te întunericul să te bată, urăciunea oamenilor! Sai degrabă din car și mulțamește-i cucoanei, că te-a scăpat de la moarte și-ai dat peste belșug, luându-te sub aripa dumisale. Noi gândeam să-ți dăm sopon și frânghie. Iar cucoana, cu bunătatea dumisale, îți dă adăpost și posmagi; să tot trăiești, să nu mai mori! Să-și puie cineva obrazul pentru unul ca tine și să te hrănească ca pe un trântor, mare minune-i și asta. Dar tot de noroc să se plângă cineva... Bine-a mai zis cine-a zis că „Boii ară și caii mănâncă”. Hai, dă răspuns cucoanei, ori așa, ori așa, că n-are vreme de stat la vorbă cu noi.

– Dar muiеți-s posmagii? zise atunci leneșul, cu jumătate de gură, fără să se cârneasă din loc

– Ce-a zis? întrebă cucoana pe săteni.

– Ce să zică, milostivă cucoană, răspunde unul. Ia, întrebă că muiеți-s posmagii?

– Vai de mine și de mine, zise cucoana cu mirare, încă asta n-am auzit! Da' el nu poate să și-i moaie?

– Auzi, măi leneșule: te prinzi să moi posmagii singur, ori ba?

– Ba, răspunde leneșul. Trageți mai bine tot înainte! Ce mai atâta grijă pentru astă pustie de gură! Atunci unul dintre săteni zise cucoanei:

– Bunătatea dumneavoastră, milostivă cucoană, dar degeaba mai voiți a strica orzul pe găște. Vedeți bine că nu-l ducem noi la spânzurătoare numai așa, de flori de cuc, să-i luăm năravul. Cum chitiți? Un sat întreg n-ar fi pus oare mână de la mână ca să poată face dintr-însul ceva? Dar ai pe cine ajuta? Doar lenea-i împărăteasă mare, ce-ți bați capul!

Cucoana atunci, cu toată bunăvoința ce avea, se lehmămetește și de binefacere și de tot, zicând:

– Oameni buni, faceți dar cum vă va lumina Dumnezeu!

Iar sătenii îl duc pe leneș la locul convenit și-i fac felul. Și iaca așa au scăpat și leneșul acela de săteni, și sătenii aceia de dânsul. Mai poftescă de-acum și alți leneși în satul acela, dacă le dă mâna și-i ține cureaua. Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa

PINOCCHIO

- fragmente -

de Carlo Collodi

A fost odată o bucată de lemn. Nu era, ce-i drept, un lemn de preț, ci doar o bucată din grămadă, din cele pe care le băgăm iarna în sobe sau în vetre, ca să aprindem focul și să încălzim odăile. Și nu știu cum s-a întâmplat, dar, într-o bună zi, bucată asta de lemn nimeri în dugheana unui tâmplar bătrân, pe care-l chema meșterul Anton și căruia toată lumea îi spunea meșterul Cireașă.

Îndată ce văzu bucată de lemn, meșterul Cireașă se bucură nespus. Își frecă mâinile mulțumit și mormăi cu jumătate de glas :

— Lemnul ăsta a nimerit tocmai la timp: tare aș vrea să fac din el un picior de masă.

Zis și făcut. Apucă repede o secure ascuțită, cu gând să-1 cojească și să-1 cioplească. Dar când fu gata să-i desprindă prima așchie rămase cu mâna încremenită-n aer: desluși un glăscior subțire, care țipa :

— Nu mă lovi prea tare!

Închipuiți-vă, dar, cum a rămas bunul uncheaș, meșterul Cireașă!

Își roti speriat ochii, jur-împrejurul odăii, să vadă de unde se pornise glăsciorul, dar nu descopri nimic! Se uită pe sub masă care lucra, nimic, se uită într-un dulap care stătea încuiat mereu, nimic.(...)

Pînă una-alta, puse securea deoparte și luă rindeaua să rășluiască și să netezească bucată de lemn. În timp ce trăgea însă cu rindeaua în sus și-n jos, auzi din nou același glăscior, care-i spuse rîzând :

— Astâmpără-te ! Mă gâdili de nu mai pot!

De data asta, bietul meșter Cireașă căzu jos ca trăznit.(...)

Meșterul Cireașă dăruiește bucată de lemn prietenului său, Geppetto. Acesta o ia să-și facă dintr-însa o păpușă de lemn, cu meșteșug, care să știe să danseze, să se bată cu sabia și să se dea tumba.

Îndată ce intră în casă, Geppetto își luă uneltele și se apucă să-l cioplească și să-l meșterească pe prichindel.

„Ce nume să-i pun? se întrebă el. Aș vrea să-l cheme Pinocchio. Numele ăsta o să-i poarte noroc...”(...)

După ce-i găsi prichindelului un nume, începu să-l lucreze fără zăbavă și-i făcu la repezeală părul, pe

urmă fruntea și mai apoi ochii. Îndată ce-i făcu ochii, mare nu-i fu uimirea când băgă de seamă că ochii se mișcă și-1 privesc țintă într-una.

Văzându-se astfel pironit de cei doi ochișori de lemn, Geppetto nu se simți prea în largul său și zise cu dojana în glas:

— Ochișori de lemn, de ce mă priviți așa ? Nu-i răspunse însă nimeni.

Atunci, după ochi îi făcu nasul ; dar abia îl isprăvi, și nasul începu să-i crească și creștea și creștea, și creștea, de-a ajuns în câteva minute un năsoi de părea că nu se mai isprăvește !

Degeaba se tot trudea bietul Geppetto să îl scurteze. Cu cât îl tăia și-l scurtă mai mult, cu atât obraznicul de nas se lungea mai tare!

După nas îi făcu gura.

Dar n-apucă să-i facă bine gura, că aceasta se porni numaidecât să râdă și să-l îngâne.

— Termină cu râsul! zise Geppetto, încruntându-se. Dar parc-ar fi vorbit cu pereții.

— Termină odată cu râsul, îți spun ! răcni el cu glas mânios.

Atunci gura încetă să mai râdă dar scoase afară o limbă de-un cot. Ca să nu-și fărâme opera, Geppetto se prefăcu că nu-l ia în seamă și-și văzu mai departe de lucru.

După gură îi făcu bărbia, apoi gâtul, umerii, pântecul, brațele și mâinile.

Abia-i isprăvi mâinile și Geppetto simți că peruca din cap i-o ia la sănătoasa! Se uită în sus și ce credeți că-i fu dat să vadă? Peruca-i galbenă era în mâinile prichindelului!

— Pinocchio!... Să-mi dai repede peruca înapoi.

Dar ți-ai găsit! În loc să-i dea peruca înapoi, Pinocchio și-o îndesă pe cap atât de vârtos, că era gata-gata să se înăbușe! (...)

Față de o asemenea obrăznicie și batjocură, Geppetto deveni pe dată trist și amărât cum nu mai fusese (...)

nicicând în viața sa. Și, întorcându-se către Pinocchio, îi grăi:

— Copil afurisit ce ești! Nici nu te-am isprăvit și ai început să-l iei pe taică-tău în răspăr! Rău, băiatul meu, tare rău!

Și își șterse o lacrimă.

(...)

Mai rămânea să-i facă picioarele.

Când isprăvi și picioarele, Geppetto se pomeni c-un șut drept în vârful nasului.

— Uite, așa-mi trebuie! își spuse el atunci. Trebuia să mă gândesc bine mai înainte! Acu-i prea târziu!

În cele din urmă apucă prichindelul de subsuori și-l așeză-n picioare, pe podea, ca să-l învețe să meargă. Însă Pinocchio avea picioarele țepene și nu știa încă să și le miște, astfel că Geppetto, luându-l de mână, începu să-l plimbe și să-l deprindă cum să-și miște un picior după celălalt.

După multe întâmplări, Pinocchio, care este neascultător și fuge de acasă, ajunge pe mâna unor tâlhari care-l spânzură de un copac.

În vreme ce bietul Pinocchio, spânzurat de către tâlhari de-o cracă a Marelui Stejar, părea mai mult mort decât viu, o frumoasă copilă cu părul negru-albăstrui se arată la fereastră. Înduioșându-se la vederea nefericitului care se bălăbănea atârnat de gât în bătaia vântului de miazănoapte, bătu ușurel de trei ori din palme.

La acest semn se desluși un fâlfâit puternic de aripi și un șoim mare se înfățișă pe prichiciul ferestrei.

— Care-i porunca, Zână prea frumoasă? spuse Șoimul, înclinând pliscul în semn de plecăciune.

Trebuie să aflați, la urma urmelor, că micuța Copilă cu părul negru albăstrui nu era alta decât o preabună Zână, care de mai bine de-o mie de ani sălășluia în vecinătatea acelei păduri.

— Vezi tu, prichindelul de colo aninat de creanga Marelui Stejar?

— Îl văd.

— Prea bine ! Atunci zboară repede într-acolo! Rupe cu pliscul tău cel puternic nodul care-l ține atârnat în aer și așterne-l ușurel pe iarbă, la picioarele Stejarului!...

Șoimul porni repede în zbor și după două minute se înapoie, spunând:

— Am îndeplinit tot ce mi-ați poruncit.

— Și cum l-ai găsit? Viu sau mort?

— Când îl privești el pare mort. Dar nu cred să fie încă mort, fiindcă, îndată ce i-am rupt nodul care-l sugruma, a lăsat să-i scape un suspin și a îngânat cu jumătate de glas: „Acum mă simt mai bine!”

La auzul acestei vești, Zâna bătu de trei ori din palme și pe dată se arătă un Câine-lăptos năzdrăvan, care mergea drept, pe picioarele dinapoi, întocmai ca un om.

Câinele-lăptos era înveșmântat ca un vizitiu, în livrea de gală. Pe cap purta o tichie în trei colțuri, împodobită cu șireturi de aur peste o perucă albă, cu cârlionți care-i cădeau pe gât, avea un frac de culoarea ciocolatei, cu nasturi de briliant și cu două buzunare mari pentru a păstra oasele dăruite de stăpână la masă ; mai avea o pereche de pantalonași scurți de catifea roșie închisă, ciorapi de mătase, pantofiori decoltați, iar la spate purta un fel de teacă din catifea albastră, ca să-și vâre coada-n ea când plouă.

— Bine c-ai venit, Medoro! spuse Zâna Câinelui-lăptos. Ia repede cea mai frumoasă trăsură din grajdul meu și dă fuga în pădure. Când ajungi sub Marele Stejar, ai să găsești întins pe iarbă un biet prichindel de lemn, pe jumătate mort. Ridică-l binișor de-acolo, așază-l încet, pe pernele trăsorii și adu-mi-l aici. Ai înțeles ?

Câinele-lăptos, în semn c-a înțeles, dătu de trei patru ori din teaca de catifea albastră și-o porni ca un cal nărăvaș.

.....

Nu trecu mult și pe poarta grajdului ieși o trăsurică minunată de culoarea văzduhului, împodobită toată cu pene de canar și căptușita pe dinăuntru cu frișcă și cremă de alune. Trăsurica era trasă de 100 de perechi de șoricei albi, iar Câinele-lăptos, așezat pe capra trăsorii, pocnea din bici în dreapta și-n stînga ca un vizitiu care se teme să nu întârzie.

Nu trecu nici un sfert de ceas, că trăsurică se și înapoie, iar Zâna care așteptase în pragul casei îl luă pe prichindel în brațe și, ducându-1 într-o încăpere ou pereții de sidef, trimise îndată după cei mai vestiți doctori din împrejurimi.

Doctorii veniră în grabă, unul după altul. Veniră anume: un Corb, o Bufniță și-un Greier-vorbitor.

— Aș dori să aflu de la dumneavoastră — grăi Zâna, întorcându-se spre cei doi doctori strânși în jurul patului lui Pinocchio, — aș dori să știu de la dumneavoastră dacă acest nefericit prichindel este mort sau mai trăiește!...

La această întrebare, Corbul, pășind primul înainte, îi pipăi pulsul lui Pinocchio. Apoi îi pipăi nasul și pe urmă degetul cel mic de la picior.

— După părerea mea, prichindelul e mort de-a binelea. Dar dacă din nefericire n-a murit, atunci mai mult ca sigur că trăiește încă!

— Mi-e neplăcut — grăi Bufnița — că trebuie să-l contrazic pe Corb, ilustrul meu prieten și coleg, dar, după mine, prichindelul este încă viu: însă din nefericire dacă nu mai trăiește, atunci e mai mult ca sigur că e mort de-a binelea!

— Și dumneata nu zici nimic ? îl întrebă Zâna pe Greierul-vorbitor.

— Eu zic că un doctor înțelept, atunci când nu știe ce să spună, cel mai bun lucru ce l-ar avea de făcut ar fi să tacă din gură. Cât despre dumnealui, prichindelul ăsta e o cunoștință veche, îl cunosc de multă vreme!...

Pinocchio, care până atunci stătuse nemișcat, întocmai ca o bucată de lemn, fu cuprins de niște scuturături grozave, de se zgâlțâi tot patul cu el.

— Prichindelul ăsta - continuă să vorbească Greierul-vorbăreț - este un împielit cu diplomă!...

Pinocchio deschise ochii, dar îi închise la repezeală !...

— E un derbedeu, un nesuferit, o haimana... Pinocchio își ascunse fața sub cuvertură.

— Prichindelul ăsta e un copil neascultător, care o să-l facă pe bietul taică-său să moară de inimă rea. În clipa aceea, în încăpere se deslușiră plânsete și sughituri înăbușite. Închipuiți-vă cum au rămas toți când, ridicând puțin cuvertura, băgară de seamă că cel care plângea și sughita nu era altul decât însuși Pinocchio.

— Când mortul plânge, e semn că e pe cale să se lecuiască, rosti cu glas pompos Corbul.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să-l contrazic pe ilustrul meu prieten și coleg — adăugă Bufnița — dar după mine, când mortul plânge, este semn că nici nu se gândește să mai moară !

Îndată ce tustrei doctori ieșiră din cameră, Zâna se apropie de Pinocchio și, după ce-l mângâie pe frunte, băgă de seamă că e chinuit de niște călduri grozave.

Atunci turnă un praf alb într-o jumătate de pahar de apă și, întinzându-1 prichindelului nostru, îi grăi cu dragoste :

— Bea-l, și-n câteva zile ai să te faci sănătos. Pinocchio se uită lung la pahar, strâmbă nițel din nas, apoi întrebă cu glas miorlăit :

— E dulce, ori amară ?

— Amară, dar o să-ți facă bine.

- Dacă e amară, n-o vreau!
- Ascultă-mă! Ia și bea.
- Dacă e amară nu-mi place!
- Bea, și după ce bei, am să-ți dau o bucățică de zahăr, ca să-ți îndulcești gura.
- Dar unde e bucățica de zahăr?
- Uite-o aici, spuse Zâna, scoțând-o dintr-o zaharniță de aur.
- Mai întâi vreau bucățica de zahăr și p-ormă o să, beau zeama aia amară...
- Îmi făgăduiești ?
- Da...

Zâna îi dete bucățica de zahăr, și Pinocchio, după ce o ronțai și-o înghiți într-o clipită, spuse lingându-și buzele:

- Ce bine ar fi să fie și zahărul doctorie!... Aș lua în fiecare zi !!...
- Acum ține-te de făgăduială și bea picăturile astea de apă care-ți vor face bine.

De voie, de nevoie, Pinocchio luă paharul în mână, dar își vârî înăuntru numai vârful nasului. Apoi îl duse la gură, pe urmă își vârî din nou vârful nasului și-n cele din urmă zise :

- E prea amară ! Prea amară! Nu pot s-o beau.
- Cum poți să spui așa, când nici n-ai gustat-o?
- Știu eu, ce mai! Cunosc după miros! Vreau mai întâi încă o bucățică de zahăr... și pe urmă o beau!...

Atunci Zâna, cu toată răbdarea unei mame, îi vârî în gură încă o bucățică de zahăr, după care îi arătă din nou paharul.

- Așa nu pot s-o beau — spuse prichindelul, strâmbându-se în fel și chip.
- Dar de ce?
- Fiindcă mă supără perna aia care-mi stă pe picioare...

Zâna îi luă perna.

- Degeaba. Nici așa nu pot s-o beau...
- Dar acum ce te mai supără ?
- Mă supără ușa camerei, care nu-i bine închisă. Zâna se duse și închise ușa încăperii.
- Cu toate astea, țipă Pinocchio, izbucnind în plâns, nu vreau nici acum să beau zeama asta amară, nu, nu, nu...
- Copilul meu, o să-ți pară rău...
- Puțin îmi pasă...
- Frigurile astea te vor duce, în câteva ceasuri, pe lumea cealaltă.
- Nu-mi pasă de nimic...
- Nu ți-e frică de moarte ?
- Isprăvește cu frica l... Mai degrabă vreau să mor decât să beau doctoria asta nesuferită.

În clipa aceea ușa încăperii se deschise și patru iepurași negri ca smoala aduseră pe umeri un sicriu mic.

— Ce vreți cu mine ? strigă Pinocchio, ridicându-se din pat, grozav de speriat.
— Am venit să te luăm, răspunse iepurașul cel mai mare.
— Să mă luați ?... Dar eu n-am murit încă !...
— Încă nu, dar mai ai doar câteva minute de trăit, fiindcă te-ai încăpățânat să nu bei doctoria care te-
ar lecu de friguri !...

— O, Zâna mea, Zâna mea — începu atunci să strige prichindelul —, dă-mi repede paharul...

Grăbește-te, fie-ți milă, fiindcă nu vreau să mor, noi... nu vreau să mor...

Și înșfăcând paharul cu amândouă mâinile, îl dădu pe gât, pe nerăsuflăte.

— Nu-i nimic ! spuseră iepurașii. De data asta am făcut drumul degeaba.

Și luând din nou micul sicriu la spinare, ieșiră din încăpere, bombănind și mormăind printre dinți.

Fapt este că, după câteva minute, Pinocchio sări jos din pat, de parcă n-ar fi avut nimic decând lumea ; fiindcă trebuie să știți că prichindeii de lemn au avantajul că se îmbolnăvesc rar și se însănătoșesc repede.

Zâna, văzându-1 zburând și țopăind prin odaie, vioi și vesel, ca un cocoșel, îi spuse :

— Prin urmare doctoria mea ți-a făcut într-adevăr bine !

— Mai mult decât bine ! Parcă m-a înviat din morți !...

— Păi atunci de ce te lăsai rugat atâta ca s-o iei ?

— Fiindcă noi, copiii, suntem toți la fel! Mi-e frică mai mare de doctorii decit de boală.

— Ce rușine! Copiii ar trebui să știe că un leac bun luat la timp te poate scăpa de o boală grea și poate chiar de moarte.

— Oh ! Altă dată n-o să mai mă las rugat atâta! Am să-mi aduc totdeauna aminte de iepurii cei negri, cu sicriul pe umeri... și atunci am să pun repede mâna pe pahar și... pân' la fund !...

.....
— Unde-ai pus cei patru bănuți ? vru să știe Zâna.

— I-am pierdut ! răspunse Pinocchio, dar de fapt spusese o minciună gogonată, fiindcă-i avea în buzunar.

Nici nu trânti bine minciuna, că nasul, care și așa-i era destul de lung, îi mai crescui de două degete.

— Și unde i-ai pierdut ?

— Acolo, în pădure.

La cea de -a doua minciună, nasul îi crescui și mai mult.

— Dacă într-adevăr i-ai pierdut acolo, în pădure - spuse Zâna , o să-i căutăm și o să-i găsim : fiindcă tot ce se pierde în pădurea asta se găsește totdeauna.

— Ah, acum îmi aduc aminte foarte bine - spuse prichindelul de lemn încurcându-se — că n-am pierdut cei patru gologani, ci i-am înghițit, fără să bag de seamă, în timp ce beam doctoria pe care mi-ai dat-o.

La a treia minciună, nasul i se lungi atât de tare, încât bietul Pinocchio nu se mai putea întoarce în nici un fel.

Dacă voia să se întoarcă încoa, își izbea nasul de pat sau de geamurile de la fereastră, dacă se întorcea încolo, și-l izbea de pereți sau de ușă, iar dacă ar fi ridicat puțin capul, ar fi fost primejdie mare să-i scoată ochii Zânei.

Zâna îl privea și nu mai putea de râs.

— De ce râzi ? o întrebă prichindelul, zăpăcit cu totul, și îngrijorat de nasul acela care creștea văzând cu ochii.

— Râd de minciuna pe care mi-ai spus-o.

— Dar cum de știi că ți-am spus o minciună?

— Minciunile, dragul meu, se cunosc repede, fiindcă sunt de două feluri : sunt minciuni care au nasul lung și minciuni care au picioare scurte. La tine sunt tocmai din acelea care au nasul lung.

Pinocchio, neștiind unde să se mai ascundă de rușine, încercă să spele putina din odaie, dar nu izbuti.

Nasul îi crescuse atât de cumplit, că nu mai putea să-l scoată pe ușă!... (...)

După cum lesne vă puteți închipui, Zâna îl lăasă pe Pinocchio să plângă și să se văicărească mai bine de jumătate de oră, din pricina nasului care nu mai încăpea pe ușă. Asta, ca să-l învețe minte și să-l lecuiască de urâtul nărav pe care poate să-l aibă un copil ! Dar când îl văzu așa de palid și cu ochii ieșiți din orbite de atâta bocet, i se făcu tare milă de el și bătu de trei ori din palme. La semnul ăsta năvăliră în odaie, pe fereastră, o mie de păsăruici din cele cărora li se spune „țarce”. Și poposind toate pe nasul lui Pinocchio, începură să-l ciugulească, atât de bine, încât, în câteva minute, nasul acela din cale afară de lung se făcu din nou precum fusese mai înainte.

LEGENDA GHIOCELULUI

Se spune că, într-o zi, prințesa Rază de Soare a coborât în grădină ca să culeagă o floare pentru a și-o pune în păr.

Toate florile din grădină au privit mirate către cer și au început să murmure:

— Ați văzut-o? Era frumoasă? Avea rochie de aur? Ce floare o fi ales prințesa?

— Cu siguranță a cules un trandafir, a spus un trandafir mare, catifelat și roșu, pe care boabele de rouă străluceau ca diamantele în soare.

— Ba eu cred că a fost una dintre noi, a murmurat o lalea galbenă, iar suratele ei dădeau din capete încântate.

— Nici vorbă de așa ceva! Le-a retezat-o un crin mândru. A fost unul dintre frații mei. Nu vedeți ce frumoși și parfumați suntem?

Până și o violetă mică, dar într-adevăr splendidă, a susținut că raza de soare culesese o violetă, și nu altceva.

Numai într-un colș cineva plângea. Era un ghiocel mic și firav, a cărui codiță fusese ruptă de trena rochiei de aur a prințesei.

Cum raza de soare nu era departe, l-a auzit și i-a părut tare rău. și a rostogolit de pe obrazii ei de aur o lacrimă ca o perlă, care a căzut pe codița cea ruptă a ghiocelului, vindecând-o pe dată.

Prințesei Rază de Soare i-a părut atât de rău de ghiocel încât s-a oferit să-i îndeplinească ghiocelului orice dorință. Iar Ghiocelul a dorit să răsară primul dintre toate florile, de sub zăpada rece, iar parfumul lui, abia simțit, să-i bucure pe oameni și să le vestească venirea primăverii. Atunci Rază de Soare l-a sărutat și vraja a fost făcută.